

Ontmoetingen in de tuin,

De kerkuil

In Coronatijd zijn er weinig ontmoetingen met mensen in de tuin. Dat maakt het heel rustig hier op het erf, vaak voelt het aan als leven in een paradijs. Stil is het echter niet, er zijn heel wat dieren die van zich laten horen. Zoals de vogels, op een gegeven moment dacht ik zelfs, nu wordt het te gek. Dat kwam door een zwerm spreeuwen die op een vol krentenboompje neergestreken was. Ook is het iedere dag een gezellig gekwetter van allerlei soorten vogeltjes klein en groot. En in de nestkastjes was het druk. Zo kwam ik op een avond in het duister in de schuur. En stond ik zomaar oog in oog met een uil. Nu was ik er eigenlijk al van overtuigd dat we een uil als schuurbewoner hadden, maar als je niks ziet, twijfel je toch. Nu hoorde ik achter me een flinke klap (vogel tegen ruit), schrok, draaide me om en keek de kerkuil recht aan. Wat een indrukwekkend moment was dat. Gelukkig vloog de uil snel weer op en vloog zijn nest in, niet gewond dus. De uilenballen op de vloer hadden het verhaal eigenlijk al verteld, maar ja iets zien is zeker weten en toch een andere gewaarwording. Toen ik nog een beetje aan het opruimen was in afwachting van meer uilen, kwam ik een nestje tegen met kapotte eitjes, gewoon in een bloempot. Deze was leeg, eitjes gebroken, vogeltjes uitgevlogen.

De mol

Een andere ontmoeting vergeet ik ook nooit weer, op een avond had ik de tuinslang gepakt om de pas verplante vaste planten water te geven. (Je kunt zomers prima verplanten, maar ze hebben dan wel een paar weken vaak water nodig, vooral als het droog en heet is.)

Het water verdween al snel in een gat in de grond en ik lette beter op wat ik deed, normaal sta ik wat dromerig met zo'n slang water te geven en geef vooral mijn neus de kans om allerlei geuren op te snuiven. Maar nu stond ik gebiologeerd te kijken naar de weg die de mollengang nam (het gat was het begin of einde). Ik was klaarwakker en volgde met de slang de weg van de gang, hij was nogal oppervlakkig, op een gegeven moment zag ik de aarde bewegen, waarna een kletsnatte mol zich heel verschrikt bovenworstelt. Hij schudt wat met zijn lijf om water en aarde kwijt te raken en loopt weg, best snel, een meter of vijf verder heeft hij zich weer in no time in het gras gewroet. Ik was zo verbaasd en geraakt dat ik met mijn slang in de hand stil bleef staan, een mol is best groot, al is hij kletsnat niet poezelig of aaibaar. Wat de eerste keer dat ik oog in oog met een mol kwam te staan wel was. Die eerste keer dat ik een mol tevoorschijn zag komen, zag ik een roze neusje en klauwtjes heel voorzichtig zoekend boven de grond uitsteken, zo schattig.

Deze tweede ontmoeting met een mol zorgt voor een tegenstrijdig gevoel. De complete border en het gras dat ik in het voorjaar stevig heb aangepakt zijn omgewoeld, dus ik baal verschrikkelijk. Aan de andere kant graven de mollen de grond voor mij om, eigenlijk een heel natuurlijk omspitproces. Het is voor mij en voor vast iedere tuinliefhebber een dilemma. Verjaag ik ze, of laat ik ze hun gang gaan. Ik doe een klein experiment. In het gras probeer ik de gangen zo goed mogelijk dicht te trappen, en in de border duw ik de aarde rond de planten (voorzover ik ze opmerk) aan.

Tot nu toe zijn er een paar stengels van de vaste planten verdord, maar niet veel. En ik ben eigenlijk blij met het spitwerk dat de mol heeft verricht. Ik wacht af en ben benieuwd hoe de tuin er aan het einde van de zomer uitziet.

De mollen heb ik verjaagd naar het bos. Daar mogen ze hun gang gaan, en ik hoop dat ze verder uit mijn tuin blijven.

Ik hoop dit jaar nog veel van dit soort paradijselijk momenten mee te maken, het maakt het tuinieren nog leuker eigenlijk.

Marjan Sorgdrager.

Marjan Sorgdrager houdt van tuinieren en heeft jarenlang gepubliceerd in kranten en bladen en over haar Tuinerij-perikelen verteld tijdens lezingen en op radio en TV. Inmiddels met verlof blijft de liefde voor alles wat de tuin betreft natuurlijk en deelt ze haar tuinlief en -leed nog steeds graag.

Misschien kan dat zelfs wel samen, daarom zijn mailtjes met jullie eigen tuinperikelen erg welkom. Adres: marjansp@hotmail.com.